

Text kázání: ***Nebot' kde je váš poklad, tam bude i vaše srdce. Bud'te připraveni a vaše lampy at' hoří. (Lukáš 12, 34-35)***

Milí přátelé, bratři a sestry,

v úterý na skupince jsme otevřeli téma Oheň Ducha svatého. Myslím, že by bylo škoda, kdybychom se nad tímto tématem nezamysleli všichni.

V tom prvním čtení jsme četli ale **o cizím ohni, který dva kněží, Nádab a Abihú přinesli před Hospodina**. To bylo v době, kdy Mojžíš putoval s Izraelci přes poušť do zaslíbené země. Tehdy, jak víme, byl centrem jejich bohoslužby svatostánek s přísnými pravidly. O kapitolu dřív, tedy v deváté kapitole bychom se dočetli, že **Mojžíš s Áronem vešli do stanu setkávání a obětovali Bohu obět' za hřích. Od Hospodina následně vyšel oheň a pozřel na oltáři zápalnou obět' i obětovaný tuk. Všechn lid to spatřil, zajásal a padli na tvář**. Obět' tedy pozřel oheň z nebe. Muselo to být něco úžasného, ale zároveň to muselo vzbuzovat bázeň, když lidé padli na tvář. Bylo to vnímáno, že Bůh přijal jejich obět' za hřích a jejich hříchy odpustil. Jistě si vzpomínáte na příběh Kaina a Ábela. Ábelovu obět' Bůh přijal, Kainovu ne. Mohlo to tedy být podobné. Ábelovu obět' pozřel oheň, Kainovu ne. Podobný případ bychom si mohli připomenout na hoře Karmel, kde obětoval Hospodinu Eliáš a jeho obět' pozřel z nebe Boží oheň. Bůh se k Eliášovi přiznal. Kdežto Baalovi proroci naopak mohli volat ke svému bohu Baalovi, jak chtěli, ale nic se nestalo.

Ale vraťme se k našemu dnešnímu příběhu. Když ve svatostánku poprvé přišel oheň z nebe, tak tím vlastně započala tzv. chrámová bohoslužba. Bůh byl skrze tento oheň přítomný, svým způsobem podobně, jako když se s Ním setkal Mojžíš v ohnivém keři. Nicméně v tom svatostánku chce Hospodin přizvat člověka k tomu, aby se na udržování tohoto Božího ohně podílel. Vlastně to byla součást trvalé bohoslužby před Hospodinem. V Leviticus 6, 13 je napsáno, že **oheň na oltáři měl hořet nepřetržitě a zůstat posvěcený. Kněží měli přikládat dříví a pečovat o něj**. Mělo to svá striktně daná pravidla od Hospodina. Dokonce pro udržování Hospodinova ohně ve svícnu Hospodin přikázal přinášet **čistý olivový olej** (Ex 27,20; Lv 24,2), aby svícen mohl **neustále svítit**. Čistý bez všelijakých příměsí.

Vyplývá nám zde z toho ale otázka, co tedy vlastně bylo příčinou, že Nádab a Abihú přinesli před Hospodina cizí oheň? Měli tu noc držet stráž, přikládat a udržovat oheň, avšak usnuli a oheň Boží vyhasl? Text to přímo neříká, ale nabízí se to. Pokud oheň z oltáře **vyhasl skutečně jejich vinou**, mohli se snažit to „napravit“ jiným ohněm, aby nebyli odhaleni. To by byl svým způsobem **úmysl dobrý, ale skutek velmi špatný – jednání bez pokory a upřímnosti**.

Není, milí přátelé, místo toho mnohem lepší činit pokání, vyznat svá selhání a prosit Boha o odpuštění a o nové zapálení? My lidé můžeme ledasco skrýt před lidmi, nikoliv ale před Bohem. Ale nahrazovat oheň Božího Ducha, který jsme my sami nechali ve svém srdci vyhasnout jiným ohněm, jinou vášní, to vlastně přináší duchovní smrt. Jinými slovy vzdaluje nás to od Boha a od živé víry.

A tak je dobré, si, bratři a sestry, občas položit otázku, kde je tvé srdce. Jak daleko je od Boha? Je blízko, anebo daleko? A co a kde je tvůj poklad? Co je pro tebe to nejcennější? Protože jak říká sám Pán Ježíš: **„Tam, kde je tvůj poklad, tam je i tvé srdce.“** A je tvé srdce ještě u Pána? Je Kristus stále tím největším pokladem, který máš? Tvé srdce ti odhalí pravdu, když budeš sám k sobě upřímný.

Další z možných výkladů toho starozákonního textu je, že příčinou byl alkohol. Víno nebo nějaký opojný nápoj. Vykladači Písma se opírají o následný text našeho dnešního příběhu. Po tragédii, kdy Nádab a Abihú jsou Hospodinovým ohněm sežehnuti k smrti, řekl Hospodin Áronovi: **„Ty ani tvoji synové s tebou nesmíte pít víno nebo opojný nápoj, když budete vcházet do stanu setkávání, abyste nezemřeli. To je provždy platné nařízení pro všechna vaše pokolení. Musíte rozlišovat svaté od nesvatého a nečisté od čistého a učit Izraelce všem nařízením, která vám Hospodin uložil skrze Mojžíše.“** Pravda, když je člověk opilý, tak může i usnout na stráži. Anebo mu také začíná být všechno jedno. Přestává brát věci vážně, přestává jednat podle daných pravidel. A začne si troufat. A i tohle se vlastně mohlo stát. Dle jistých výkladů Boží oheň neustále na bronzovém oltáři na nádvoří stánku hořel. Kněží ale měli za úkol z tohoto oltáře brát ohnivě uhlíky do kadidelnice a přicházet s tím do svatyně k menšímu zlatému oltáři. Tomu by odpovídal text toho dnešního prvního verše: **Áronovi synové Nádab a Abihú vzali každý svou kadidelnici, dali do ní oheň a na něj položili kadidlo. Přinesli před Hospodina cizí oheň, jaký jim nepřikázal**. Další možnost je, že přicházeli do svatyně v době, kdy tam neměli, co dělat. Ve chvíli, kdy se to nehodilo. Ať už to bylo tak anebo onak, jednalo se prostě o velmi závažné porušení. Něco jako zasahování do Boží svrchovanosti. Něco jako, já to teď, Bože, budu dělat podle sebe. Kdy já chci a jak já chci. Chci ti ukázat, že já to zvládnu líp než ty.

Takový postoj, jak jistě, milí přátelé, sami cítíme je projevem duchovní pýchy, neposlušnosti a vzdoru. A tak jsme četli dále, že **vyšel oheň od Hospodina a ty dva Áronovy syny pozřel, takže zemřeli před Hospodinem**. Možná se nám to zdá velmi tvrdé. Bůh ale nechce ani dnes, abychom znevažovali bohoslužbu. Abychom do ní přimíchávali cizí ohně, cizí nauky. Bohu jde i dnes o to, **aby byl uctíván v Duchu a v pravdě**. Abychom měli před Ním úctu. Boha a Jeho slovo je potřeba brát vážně. On je přece ten, kterému stačí říct slovo, a budeme žít, anebo také naopak.

Vzpomeňme na případ **Ananiáše a Safiry** z knihy Skutků, kteří lhali církvi i Duchu svatému. Za své pokrytectví se tehdy ihned skáceli k zemi a zemřeli. Tyto dva biblické příklady jsou pro nás i dnes výstražným příkladem, i když dnes tak nápadné příklady kolem sebe nevidíme. Dnes také samozřejmě platí, že **Bůh je s námi velmi trpělivý a že chce, abychom dospěli k pokání**. A dobře že tak!

Každopádně je potřeba se neustále sám sebe ptát, jaký oheň vlastně ve svém srdci nosíme? **Pán Ježíš svou obětí na kříži vlastně zbořil chrám. A jak řekl, za tři dny jej pak znovu vystavěl. Nikoliv však v Jeruzalémě, ale v srdci každého člověka, který Ježíše Krista přijal za svého Pána a Spasitele**. A jestliže patříš Ježíši, pak se stalo tvé srdce chrámem Ducha svatého, a tak na oltáři tvého srdce by měl hořet oheň Hospodinův, oheň Ducha svatého. Oheň, který přišel z nebe. Avšak už jinak, než ve Starém Zákoně. Ale tak jako na učedníky **o Letnicích**. Nebo jako na všechny **v Korneliově domě**. Apoštolové, Kornelius a další byli tehdy zapáleni neviditelným ohněm z nebe. A přesto byl na jejich životech tento oheň vidět. Oni byli zapáleni pro Krista. A tak by měli být zapáleni křesťané i dnes. Ohněm shůry, ohněm Ducha svatého. A tak je zde otázka. **Jsi zapálen pro Krista? Hoří v tobě oheň Ducha svatého?** Pokud jsi nezakusil tento oheň smíření shůry, jak můžeš vědět, že ti Bůh odpustil a že tě přijal? Možná si to zakusil, ale je to už dávno. Víš, že jsi zachráněn v Kristu a to ti stačí. Bojím se, bratři a sestry, toho, že nám to tak stačí. Ovšem je to pak ještě živá víra, anebo jen falešné sebeujišťování, že je to vše ok? A je to tedy ok jenom trochu udržovat ten plamínek a přikládat až ve chvíli, kdy vyhasínáme. Někomu stačí jen občas přiložit. Jen občas otevřít Bibli, jen občas jít do shromáždění na bohoslužby. Jen občas se pomodlit. Víte, co je na tom nejhorší? Že to je v Božích očích kvalifikováno stejně jako u těch dvou Áronových synů. Neposlušnost, lehkovážnost, spánek. Proč to říkám? Protože Pán Ježíš neříká, vaše lampy ať skomírají jako svíčky na hřbitově. On přece říká, **vaše lampy ať hoří!** Ať vydávají jasné světlo! Ať jste vždycky připraveni a ať jste vždycky světlem!

Bratři a sestry, každý křesťan, ale i celá církev je vždy ve velikém nebezpečí, když přestane hořet tím ohněm shůry. Pokud totiž přestáváme čerpat oheň od našeho Pána, pak my všichni máme tendenci nahrazovat ten Svatý oheň náhražkami. Jakými? Když Duch svatý „nehoří“ v našem srdci, máme sklon **nahradit ho lidskou vášní, aktivismem, emocí, výkonem, anebo horlivostí bez vedení Boha**. A to může v našem životě, ale i v životě třeba celé církve natropit pěknou paseku. Co jsou tedy ty náhražky? Např. **zákonictví**. Člověk po druhých striktně vyžaduje jednání podle pravidel. A když to není, nezasloužíš si být milován. Bohužel i dnes se to v církvích děje. I dnes jsou lidé, kteří „hoří“ pro zákon. To ale není oheň Ducha svatého, oheň milosti a lásky. Zákonictví se může tvářit jako horlivost pro Boha, ale ve skutečnosti od Boha vzdaluje. Další náhražkou je **emocionální manipulace**. Emocionální manipulace je způsob jednání, kdy někdo úmyslně ovlivňuje city druhého člověka tak, aby ho dostal pod svou kontrolu, vinu, tlak nebo poslušnost – bez otevřenosti a úcty k jeho svobodě. S tím se dost často setkáváme v sektách, ale i ve vztazích. Pokud se tak děje v církvi, není to zdravé. Další náhražkou, kterou někdy můžeme nahrazovat Boží oheň, jsou **lidské ambice a ego**. Prostě touha prosadit se. Křesťan má ale vše konat k slávě Božího jména, nikoliv k slávě jména svého. A poslední náhražku, kterou zmíním je **nadšení pro věc, která nevychází z Ducha, ale z těla**.

A tak, co dělat, aby se nám to nestávalo? Abychom žili z Ducha svatého a nechali se jím vést? Za prvé, **rozpoznávej, co je z Ducha a co z těla**. Boží slovo, modlitba a sdílení ve společenství ti to pomohou rozeznávat. Za druhé, **denně přikládej dříví na oltář svého srdce**. Tzn., měj každý den čas s Bohem, v pokoře, v modlitbě a v poslušnosti. Dále, **buď vděčný za Boží oheň – neber ho jako samozřejmost**. A to poslední, **nehledej lidské náhražky**, když se ti zdá, že Duch „mlčí“. Raději čekej. Čekej, buď připraven naslouchat, ztiš se, zklidni a On přijde a zažehne v tobě svůj oheň. Amen. Modlitba píseň 711

Slovo poslání: Ne mocí ani silou, nýbrž mým Duchem, praví Hospodin zástupů. (Zacharjáš 4,6b)

Požehnání: Milost Pána Ježíše Krista a láska Boží, dary i přítomnost Ducha svatého, budiž a zůstávej se všemi námi. Amen.

Píseň 421